

изпратихъ тази страшна змия на зоологическата градина въ Мюнхенъ.

Съвсемъ друго яче се отнасятъ къмъ змиитѣ малайцитѣ. Тѣхното спокойствие и мързелъ не се дължи само на тропическия климатъ, а още и на сѹевѣрието, че на всѣки човѣкъ е опредѣлено отъ Бога, какво има да пати.

Еднажъ бѣхъ по работа при източнитѣ брѣгове на острова. Имаше отливъ. Земята по брѣга бѣше покрита съ тиня и пѣсѣкъ и на всѣкъде се виждаха рачета, водни гущери и най-разнообразни влѣчуги. Милиарди малки мушици, като комари брѣмчаха въ въздуха, напсень съ изпарения отъ тинята. Наблюдавахъ една ужасна картина. Единъ малайски хаджия колѣше пѣгелъ по особенъ начинъ; той му разрѣзваше само кожата сколо врата и го оставяше бавно да умре отъ кръвоизлияние. Така заповѣдвала мохамеданската вѣра. Изведнажъ забелязахъ, че нѣщо се движи въ тинята. Това бѣше цѣло котило силно утровни змии, боядисани като тинята — отъ рода на воднитѣ влѣчуги. Една отъ тѣхъ се провираше вече между краката на клекналия малаецъ, друга пълзѣше къмъ мене. Тѣкмо се бѣхъ приготвилъ да я прибия съ бастуна си, малаецътъ ме запита:

— „Господине, защо искате да направите това?.

— „Защото е отровна, — отговорихъ азъ.“

— Но тя още нищо не ни е направила, отвърна той.

Наистина, той имаше право: и азъ оставихъ животното на мира. Тя пролази край мене и се скри въ близко стоящата локва, безъ да ми обърне дори и внимание.